

של הרחוב — כבר עמדה שם חברתי עם השומר. על שאלתי "איך הספקת כלכך מהר" ענתה לי קצת בצחוק ויוותר במבוכה, כי היא בכלל לא הלכה והיתה בטוחה שגם אני אחרית ואחזור מיד. אלא שאני גם לא העלייתי על דעתך שמצו' מחשבה על חרטה והייתי מרוצה, כדרך, מהרפתקת נוערים שנזדמנה לי.

ב ט י ו ו

עם קבוצת "השומר" באה גם קבוצה מאנשי "הרעה". הם קבלו שטח קרקע לרגלי הגבעה שעלייה יושבת ביום כפר-גלאדי. השטח — גובל בצדו האחד בדרך העולה למושבה ובצדו الآخر, בוادي הנמשך מה"תנו" — היה מושבש ביבלית ועשבי בר אחרים שלא לדבר על شيء הטינו שגדלו בו על כל צעך וועל, ובשל כך לא ניתן לעבדו כולם אלא רק שטחים שטחים שהיו מעין טרסות בגבהים שונים האחת מהשנייה.

אחד הטרסות הייתה שייכת לנו אלא שלא יכולנו לנצלה — בהיותה מרוחקת מהמושבה — לבדנו, כשהבא הקבוצה — ירדו גם אנו לעבד את חלקתנו. גידלו בה בצל וכן עשתה גם הקבוצה. המים, כאמור, היו בשפע והבצל גדול יפה אלא שגם העשבים וביחוד היבלית — גדו ושבשו והייתה זו עבודה קשה ומפרכת לנכש ולעקור את העשבים השוטים. בנוסף לכך היה علينا גם לשמור על הבצל מעינה בישא של השכנים הערבים שחמדנו, קרגייל, את הבצלים שלנו. עברנו, איפוא, כולנו לגור בטיוון. הקבוצה הקימה לעצמה סוכה וגם לנו הייתה סוכת מחלות יפהפה בה גרנו כל השבוע ממנה היינו יוצאים עם שחר לתליש או הובלת התבואה